

REGULÓ.

Pesten vasárnap januarius 28^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esőtörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

VI.

Mint fog ez végződni?

SHAKESPEARE.

Flectere si nequeo superos, Ache-
ronta movebo.

VIRGILIUS.

Eresszük most a' vitézi tüztől lelkesített sereget útjára, 's ves-sünk egy tekintetet Egerre. Itt mindent élénk mozgásban 's külön-böző érzelmek között találunk. A' vártéren ideges hadfiak állanak különféle festői csoportozatban; közbe közbe csinos öltözetű hölgyek is. A' férjfiak arczán bátorság, erő, vitézi lelkesedés 's vidámság — a' hölgyekén levertség, titkolt bú, csüggedés 's gyötrelem valának láthatók. Itt egy anya néma fájdalommal 's könnyázott szemekkel kisdédét eme-lé az apa elébe, 's esdő tekintetéből az látszik, hogy a' távoz-ni akarót marasztja; amott egy fiatal hölgy simul kedvese ércz mell-jére; itt serdülő gyermekek csüggnék apjuk nyakán; amott ezüst fűrtű aggastyánok áldják reszkető kézzel fegyvert öltött fijaikat; itt egy csapat vadabb tekintetű, kiket sem nő, sem kedves, sem gyer-mek, sem szülő nem könyez, nyers hangon hadi dalt énekel; amott más csapat kopját, gerelyt, kelevézt köszörül, vértet tisztít, kar-dot suhint; itt földbe-szart lándsákhhoz fűzött ménék nyeritnek; amott apródok, lovászok, fegyvernekek futnak, sűrögnek 's in-tézkednek!

Mit jelent mind ez? ellenség van-e a' vár alatt, 's az őrsereg kicsapni készül? Nem! — Felsőbb parancs külső ellenség ellen idegen földre idézi őket? Nem! — Vagy tán bellázongás megzabo-lázására küldetnek? Az sem! — Ellenségre készülnek ugyan; de ez nem a' vár alatt, nem is külföldön van; egész haza földén tanyázik ez, és a' kereszténység közös ellensége, a' Török.

A' röpké hír, ez a' soha nem nyugvó szörny, alig hozá Kárárcson vállalatának hírét Egerbe, Báry, ki az ifjúnak távozása óta sértett oroszláknént dult fult, Magócsyval keményen összeperelt, sőt oda is akará hagyni, mohó kebellet szívá azt-fel, 's ha száz füle volt volna, mindnyáját annak hallására szentelendi. Kaczagva, ujongatva, gyermekes örömmel futkosott a' teremben, csarnokon, vár terén, falakon 's kertben, és minden vele találkozóknak elbeszélé, hogy György az elüzlött, meggyalázott György körül mint gyül a' nép, mint munkálkodik a' hon szabadításán, milly czélszeres rendeleteket tesz a' pogánynak kiüzésére, és lelkesedésében már a' Törököket meg is verette vele.

E' hír csak hamar elterjedt a' vár népe között, és a' fegyveresek, kik Györgyöt szerették, tisztelték, sőt lehet mondani imádták, hasonló tüzzel kaptak a' hiren, 's egy szívvel lélekkel oda nyilatkoztak, hogy szeretett bajtársukkal, kinek mindannyija valami hállával tartozik, dicsőségében 's veszedelmében osztakozni kívánnak.

Magócsynak e' hír szinte utójára jutott fülébe. Némán, redőlt homlokkal, gondolatokba mélyedve, 's mint György neki megjósál, heveskedését megbánva ült, vagy inkább feküdt karszékén; midőn Báry ujongatva belépett, 's a' szobában e' szavak közt: „megmondtam, megmondtam, hogy mindnyájunkon tul tesz az ördögös ficzko“ örültként futkosott.

Csak későre tudhatá-meg Magócsy e' különös örömmek okát, melyet Báry nem kevés szemrehányások közt beszélt-elő.

Magócsynak, ki többször azon gondolatra jött — mely leginkább is gyötré — hogy György, kinek szenvedélyességét ismeré, felzudulásában talán öngyilkosságra vetemedett, homlokredői hirtelen kiderültek, és nagyot sohajtva, mint rémletes álmából felserkenő, könnyült kebellet mondá:

„Hála neked mindenható, egy nagy terhet vettél-le szívemről.“

Báry, kinek örömmámora csillapulni kezdett, most elmondá szándékát a' várkapitán előtt, hogy ő György seregéhez csatlakozik; nem hallgatá-el az őrseregnek nyilatkozását is; sőt hevében még a' parancsnokot is kényszeríteni akarta a' vele menetelre, és hogy állításának nyomósságot adjon, beszédét e' szavakkal végzé: „ha becsület-s ember vagy, a' Györgyön elkövetett méltatlanságot ezzel teszed jóvá.“

Magócsy, ki Bárytól különben is sokat elhallgatott, mostani körülményében pedig sértésre gondolni sem tudott volna, nyugodtan hallgatá e' nem legudvariash kifejezést, és csak nagy bajjal tudá vele megértetni, hogy e' háborgós időben a' várat fő nélkül hagyni nem lehet. Csak miután megigéré, hogy az őrseregnek egy részét,

(mert az egésznek elbocsátását, hogy a' védetlen vár ez által mintegy szabad prédának tétessék, kívánni is képtelenség lett volna) elereszti, nyugvék-meg a' harczoknak heves fíja.

E' határozás következtében csoportozott a' várőrsereg. De mivel mindegyik nem mehetett, sorshuzással határozzák-el azon szerencséseknek — mint ők nevezék — számát, kik a' dicsőségben, a' haza megszabadításában, részt veendhettek. E' sorshuzás által boldogítottakat láttuk e' szakasz elején vigadni, áldatni 's fegyvert fenni.

A' várban még két személy van, kikről az olvasó tán tudni szeretné, mennyire érdeklé őket György sorsa.

E' személyeknek egyike Zsófia. Ki őt, a' néhány hét előtt még szépségének teljes fényében virágzó hölgyet, kinek tekintete szerelemre lobbanthatá a' márványt is, most látta, bajosan ismert volna rá benne. A' tündöklő szemszállagok elhamvadva, tengerben uszó 's pislogó üszökhöz, a' bánat szele által rózsáitól megfosztott arcok hideg, élet nélküli márványhoz hasonlítanak; az ajk, mely idvezítő szerelmet zenge, csak panaszra nyilott, 's a' kebel, melynek ambrosziás lehelete kénjába sülyeszté az azt szívhatót, most sohajnál egyebet nem hallatott. Így kinlódott a' boldogtalan, élet és nem élet közt, tompa sinlődésben, végtelen testi érzéki nyomorban, hasonlóan azon fához, mely a' nap sugarait, harmat 's esőcseppeket felszívja ugyan, de még is hervad; mert gyökerét titkos féreg emészti. Ilyen féreg volt a' bú a' szerencsétlen hölgy keblében, melynek sötét üreét csak György szerelme tölté-el mennyei fényvel, mely annak elvesztése által ismét olly kietlen, hajh, még százszeres kietlenebb lett, mint volt; kietlenebb, mert az előtt csak lakták némely szende örömek, habár nem a' boldogító szerelemé is.

Ki azt el tudja gondolni, mit érezhetett e' hölgy, ki ártatlan szerelmében, 's tiszta minden más egyéb iránt elfogultlan érzetében veszélyről álmodni sem tudott, midőn szerelmétől, ki ege 's üdve volt, olly véletlenül elszakasztatott — képzelheti azon körülményt, azon örömet is, melybe őt a' kedvesről hallott hír áttevé.

Örömkialtás nem szállt kebléből; föl nem egyenesedett; de hasonlóan olyanhoz, ki magasról esése után lassanként magához tér, 's eszméletlenül körülnéz, mindent megtapogat, nem tudva, él-e vagy álmodik, sokáig szóltanul bámult e' hirt hozó szobaleányára. Végre, midőn többszöri ismétlés után annak valóságáról csakugyan meggyőződött; az öröm, meglepetés olly hirtelen rohanának keblére, hogy ugyan egy pillanatban sirt, kaczagott, lejtett, lero-gyott. A' szobában minden tárgyat megfogott, mindennek ezt rebe-gé: „ő él, él, él! — mert semmit sem hitt inkább, miként atyja is, mint azt, hogy György megszűnt élni. — Ezután az ablakokat

tára-fel, 's ki a' lelketlen tárgyaknak sőt a' szellőknek is ezt kiáltá: „tudjátok-meg ti is, szellők, mellyek annyi sohajomat felfogátok, hogy ő, kit elvesztettnek sirattunk, él, él!”

Ah, de mi a' homok pusztákon szomjúságban elepedőnek egy csep viz, mellynek izlése a' kinokat még csak neveli? Mi a' lángok közt sinlődőnek egyetlen gyenge fuvalma a' szellőnek, ha a' gyötrelmek ennek ellebbenése után még pokoliabbak lesznek? Ujabb pokol! ujabb halál!

Mi volt a' szédítő örömmámorból felocsódott Zsófiának is e' parányi öröm? Ujabb kinok, ujabb bú forrása; mert a' sors ez által csak veszteségének nagyságát érezteté vele még súlyosabban; a' kedvesnek bájszinben előtüntetett képével csak azért hasgatá-fel ujlag a' már tompa senyvedésben sinlő szivet, hogy fájdalmai még élesebbek legyenek.

Alig kezdtek fellázzadt érzékei csillapulni, alig látta-át, hogy pusztá nevének hallása — ámbár kis korra ez is boldogítá — mig a' kedvest keblére nem varázsolja, ujabb sötét búba, 's az előbbinél még marczanglóbbá süllyedt. Szobaleánya végre százszor is elátkozá azon perczet, mellyben urnéjával a' hirt tudatá.

Másik személy, kit György sorsa érdekelt, Andor, a' várnagy volt. E' bú emberének, a' fájdalommal rég megbarátkozottnak, helyzetét, György távozása után, nem szándékom festeni; csak azt említem, hogy keblében, a' különben is kietlenben, egy végetlen ür támadt, nevezhetlen búnak tanyája. Ha kiment, mindig ugy tetszék neki, mintha valamit benn feledett volna, 's viszont ellenkezőleg; ha valamihez fogott, azt vélte, hogy munkája hiányos; ha ételhez ült, mindig valaminek hiányát érzé; annyira megszokta már az ifjúnak jelenlétét, hogy azzal most, noha különben hetekig is oda járt, fél életét képzelte eltűnni, 's másik felét (megfelelkezve arról, hogy a' különben is csak fél egész a' boszúnak van szentelve) örömet oda adandná, ha csak legkisebb hirt is hallhatott volna a' felől, ki olly nélkülözhetlenné vált előtte.

Illy érzemény, illy gondolkozás mellett, hogy ő volt első, midőn Györgyről hir jött, ki a' hozzá menésre elhatározá magát, könnyen képzelhetni.

Készen állott már a' kis sereg; Báry éppen bucsúra nyujtá nyugtalan ménjéről kezét Magócsynak, midőn a' toronyőr kürtje megharsant, 's a' robogva leereszkedő hidon, izzadt nagy morvai lovon egy német zsoldos vágatott-be.

„Hol a' várkapitán?” — kérdé alig fuldokolva. 'S midőn reá mutattak volna, kebléből elővont nagy levelet nyujtott-át neki.

Magócsy utálattal nézett az előtte ismert vonásokra, 's kétkedve, valljon megolvassa-e, habozva, késedelmezve töré-fel.

Alig futott egy két soron végig, már arcvonalain némi boszúval vegyes békétlenség mutatkozék, melly később jelentőbb lett, míg végre összeszorított öklökkel ajkát harapva levelet tartókeze lehanyatlott, másikat pedig hánykodó keblére feszíté, 's nehéz, alig hallható szóval ezeket mormogá: „ördög, kár-örvendő ördög! hát itt is üzöd játékokat!”

Az indulandók bámulva néztek kapitánjokra, kit illy lelki tusa közt még soha sem láttak. Végre, midőn háborodása valamennyire szünni kezdett, némán nyújtá a' levelet Bárynak, ki a' következőt olvasá belőle:

K a p i t á n !

„Mint meghozák, te ama rajoskodó botornak, a' fekete embernek, az őrsereg egy részét segédül akarod küldeni. Ezt keményen megtiltom, mert mint biztos hirekből tudom, váradra szándékozik Kuczuk rontani; így a' legénység szükséges. Ha azonban követem már későn érkeznek, az elindultakat rögtön visszahivatod. Parancsom teljesítéséről hivatalod kezeskedik. SCHWENDI s. k.

„Halál pokol! orditá kitörve Báry — hát a' sátán ezen embert minden jó ügy elrontására használja?!“

„Csendesedj barátom — mondá fájdalommal Magócsy — itt békétülés az egyedüli gyógyszer.“

Most a' levél tartalmát, mennyire szükséges volt, a' feszült várakozásban álló őrizettel közlé, 's kijelenté, hogy barátjok segedelmére, minthogy szükség reájok honn is van, el nem bocsáthatja.

Azon zugást, békétlenséget leirni, melly e' parancsra a' fegyveresek közt támadt, leirni lehetlen. A' kapitánnak egész hatalmát és szónoklati tehetségét elő kellett venni, hogy őket csak némileg is lecsendesítse. Báryt azonban, ki ezer átkot szórt a' fondor sátánnak — mint nevezé — fejére, kinek czélját átlátta, nem volt erő, melly letartóztatta volna.

„Nincs hatalom — volt végszava — melly engem lekössön; szabad lovag vagyok, 's hol tetszik, kardom lándsám ott forgatom, csak királyom ellen ne tegyem. És valóban, alig végzé szavait, sarkantyúba vett lova már tul volt a' hidon; utána Andor ügetett egy agg szürkén.

Az őrsereg pedig fogcsikorgatva, boszúsan oszlott-szét.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Palotadámák. Ő felsége kegyelmes cs. és királynénk közelebbi alkalommal 18 főrendű asszonyságot méltóztatott palotadámákká kinevezni, kik között honunk szépneméből Pálffy Zsófia grófnét, szül. Jablonovszka herczegnét is.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Poekilopleuron Bucklandi. Bizonyos Deslongchamps ur egy mémoires-t adott ki mult éven valamely saurier ásványról, mely 1835-ben Caen mellett találtatott, 's melyet ő Poekilopleuron Bucklandi-nak akar nevezni. Ez állat, mely 25—30 lábnaál hosszabb nem lehetett, a' krokodil és gyék között van, 's leginkább hasonlít a' Megalosaur-hoz. Deslongchamps ur azonban szembetűnő különbséget akar a' gerincz- és csontok között, mint a' Megalosaurnak egyedül ismeretes csontrészeiben, észrevenni, 's így ebből egy új fajt csinálni, mely bordáinak különféleségétől 's nagy számától kapja nevét, melyeknek száma mindkét részről két két pár's egymástól igen különböző. Deslongchamps urnak szörnyű fáradságába került a' csontoknak helyes összerakása. A' gerincz csontokból (21 darab alkotá csak a' farkát) kitetszik, hogy ez állat a' krokodil és gyék között közép helyen állott, de egyiknek fajához sem tartozék.

Geologi vitatkozások. Az angol geologok között igen érdekes vitatkozás támadt Murchisonnak azon állítása felett, hogy a' warwick, worcester 's glocesteri grófságokban találtatott új vöröshomokkő (new red sandstone) ugyanazon egy legyen a' szárazföldi geologok színes homokkővével (grés bigarré).

Vas hegy. Laplandban a' Gallivare hegy egészen vasból áll, mint mondják, úgy hogy az egész föld népének örök időkre elegendő vasat adhat.

Thea-olaj. Chinában (mint több utazó állítja) bizonyos finom olaj nemét használják azon házi vagy gazdasági szükségekre, melyekre Európában a' faolaj használtatik. Ezen olajat azon növényből, vagy legalább annak fajából készítik, melyen a' thea terem. Bizonyos Thompson ur, ki ez olajat vegytanilag megvizsgálta, erősíti, hogy mind a' thea mind a' camelia magvaiból lehet sajtolni. Európában ez olaj eddigelé nem ismertették. Ha friss, színe szalmasárga, és sem szaga sem alja nincs; langban (alcohol) éppen nem, 's égényben (aether) csak némileg felolvasztható; szép, tiszta, fehér lánggal ég, és 40° hidegen F. szerint (nem egészen 4° R.) még nem fagy-meg. Thompson ur azt hiszi, hogy ez olaj a' keleti kereskedésben fontos szerepet játszhatnék, mert a' kókusz 's más olajoknál, melyeket Ázsiában használnak, mind ételnek mind égetésre czélszerűbb.

A' föld mérséklete Syberia-ban. A' mai Syberia-ban azon különös tünetény mutatkozik, hogy a' föld bizonyos mélységig, még legforróbb nyárban is, fagyos marad: igaz, különböző viszonyban, mint t. i. a' körülmények vagy hely fekvése hozzák magukkal; nevezetesen a' keleti részen Irkutskban olly vastag a' fagyos réteg, hogy még eddig fenékre nem jutottak. Gmelin állítása szerint egy irkutski lakos mult század elején kutat kezdett ásni, de munkájával felhagyott, miután még 90 lábnyi mélységben is fagyos földre talált. Némelly természetvizsgálók állítják, hogy e' tünetény a' földgyomrában tanyázó nagy melegséggel ellenkezik. Most azonban 1830-ban Irkutsk szomszédságában kezdtek egy kutat ásni. Első évben 78 lábnyira hatottak a' föld színe alá, de vizet még nem találtak; 1831-ben 90 lábnyira ásták már a' gödröt, 's a' földet még mindig fagyosnak találták. A' dolog azonban szakadatlanul folytattatik, és remélhető, hogy végre csakugyan czélt érnek, mert a' hőmérő, mely a' föld színe alatt kevés lábnyira 18°, 5 F. (— 6° R.) állott, midőn a' fenékre ereszték 29°, 75 F. (— 1° R.) emelkedett. (Edinb. Philos. Journ.)

KÜLÖNFÉLE.

Tüzes üstbe szorult orvos. — Több külföldi hirlapot foglalatosságotatott utóbbi napokban egy írlandi orvosnak iszonyú tapasztalása, ki Dublinban, B. sörházának leégésekor, több omladvánnyal, egy réz üstbe hullott, mely a' körülte lángoló tüztől egészen megtüzesedett. A' veszélyt 's az iszonyú rá következő halált látó orvos mindent megpróbált az üstből kimenekítésre, de sikeretlenül: borzasztó sorsa felett sirt, jajgatott, segítségért kiáltott, az üst oldalát kövekkel döngteté — mely hangot más alkalommal fél város meghallotta volna: — de csak a' rohogó lángok, recsegő gerendák 's omladozó falak hallották segéd kiáltásait. Kétségbeesésében már előrántá kését, hogy életét végezze; de az erény szavára majd ismét elhányá magától. Utóbb elővoná hőmérőjét (115 fokot mutatót), melylyel a' beteg fürdőjének — kihez gyógyítani járt — légmérsékletét vala meghatározandó, rajzont és papirost, hogy feljegyezze szerencsétlen sorsát, 's egyszersmind jegyzékeket tegyen, minő fokát állhatja ki az ember a' hőségnek, és ez milly hatással munkál emelkedésével a' lélszerekre. Midőn rajzóna kiállhatlan meleg lön, a' hőmérő 111 fokra hágott (az ember 120 foknyi hőséget még életben kiállhat), testét az életnedvek kigőzölgése után hólyagok boríták-el; erei iszonyúan feldagadtak 's a' vér csak oly lassan forgott bennök, mint Cocytus hajjai; most eszméletét veszteni kezdé; a' szókat nem irhatá ki, de a' lábdobajt, mely feléje közelgett, még is hallá mintegy álomban, 's megmentetett. Hosszú, veszélyes betegség után felüdült, 's némelly kétséges tételt a' hőségnek lélszerekre hatásáról, ön borzasztó példáján tanulva, meg fog fejthetni. — Bajosan hisszük, hogy illy borzasztó tapasztalásokra valamellyik orvosunk magát önkényesen elszánná.

Nem jó a' méreggel játszani. — St. Loup környékén egy francia kereskedő, kinek Alexandriában jövedelmes szállításai vannak, egy pár barátját magához hívta, hogy őket Ratchy-val (czukormű, melytől a' keletiek bizonyos kedves mámort kapnak, mely azonban veszedelmes méreg) megvendégelje. Az idegen mámoron kapó urak kissé nagyobb adagban vették a' csemegét, melynek következtében oly fokúra estek az örülésnek, hogy szabaddithatásuk felől minden remény elveszett. Szerencsére azonban, csak néhány napi kábító főfajás lön a' fontolatlan nyalánkoskodás következménye; de egyiket mind e' mellett is, csak ismételt érvágással lehetett az agylobtól megmenteni.

A' barátok. — Két ifjú, kik Rio-Janeiróban együtt tanultak, hivatásuk körébe lépendők szülőikhez tértek. Azonban a' régi barátság 's bizalom megszűnt közöttök. Egy szerelmi kaland a' két barátot összezőrdíté. A' féltékenység nem sokára emésztő lánggá változott keblökben, melynek következtében egymást párviadalra is hitták. Pisztolra keltek, 's egyik terhes sebet, fájdalmast ugyan, de nem halálost kapott melljén. Három hónap mulva felgyógyult az ifjú. A' győző azonban betegobb lön a' meggyőzetettnél. Sebesült barátjának szenvedése oly nyomasztó teherrel feküdt szíven, hogy bizonyos kábultság neme fogá-el, és szünetlen csak holtnak vélt barátjával tusakodott. Végre földerítésére legsikeresebb eszköznek gondolák, ha barátját mint halottat az örültnek szobájába vinnék, 's az ott ébredne vagy inkább támadna-fel halottaiból. — Meredt szemekkel bámult a' beteg a' vélt halottra, míg a' szemfödél mozogni nem kezdett, mintha a' halott felülni akarna. Ezen eseten legkevesbbé sem bámulva parancsolá az örült holt barátjának, hogy

ne mozduljon; de mivel ez szavára ügyelni nem akar, egy nyitott szoba ajtaja mellett a' kertben álló fejszét felragad, és szerencsétlen barátjának fejét, mielőtt ez segítségért kiáltott vagy elfuthatott volna, ketté szelé. Borzasztó tette után minden megindulás nélkül ült karszékén az önelvű, 's midőn iszonyodva kérdenék tettének okát, egész egykedvűséggel felelé: „kétszer mondtam neki, hogy ne mozduljon, mért nem engedelmeskedett!“ — Ez eset óvó példaul szolgálhat, hogy az örülttel nem jó tréfálni!

EMLÉKMONDÁS.

Veszély.

Hirtelenül nem várt baj csapja gyakorta
Sorsunkat; teljes bátorság nincsen ez élet
Napjaiban; kicsinyek 's nagyok eldülhetnek, ezernyi
Példából tudjuk.

A' ki, midőn elesett, nagy volt, nagy az esve is: az, kit
Minden kis szellő fennyen hordozva lebegtet,
A' sokaság völgyére siet mint nemtelen árnyék.

VIRÁG.

Szerencse. — A' gömbölyű világ így forog. — A' viszontagságok egymást érik, és pedig szörnyű hamarsággal. Felütőt levetőt játszik velünk a' szerencse. Ma diósőgre emel: holnap porba kever. Ma sereggel vannak körülöttünk tisztelőink, holnap szíves barátink is máshoz szökvén elhagynak. Ma a' bőségben uszkálván, nem tudjuk, hova rakjuk kincsünket; holnap nem tudjuk, hol találjuk-fel szükséges eledelőnket. Mikor egyikének támad, a' másiknak lenyugszik szerencsés csillagzata.

FALUDY után K. H. K. J

Szív. Mikor a' vér első hevülését bevégzé, mikor az ifjú kebelben a' rostálgatási láz csillapodott, mikor a' komolyabb kor beköszönt, akkor vissza szokott térni az elme azon szent igazságokhoz, melyeket az észből nem mérithet, hanem melyeknek a' szív hű tanyája, melyek ott isteni fáklya által költetnek-föl, minthogy az észtől föl nem érhetők, sőt némileg azzal ellenkezők.

VAJDA után Z. LEOPOLDINA.

Visszásrejtvény.

(Palindrom.)

Három betűm van csak, írni még isjót jeggyel szoknak;
Egy tagú szómmal nemz. tet 's országot is mondanak.
Amaz lakik a' két honban, sőt szomszéd Német között
Innen hajdan nagy szigetbe tengeren túl költözött;
De a' fő törzs ős honjában maig is uralkodik.
Nevem', bár melyik végéről olvasd, egyképpen hangzik.]

V.

Előbbi rejtvény: jelen évünk: 1838.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

. Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.